

PAPALU

—Me sembla que aquest carter busca alguna cosa.
—Deu buscar un buçon.

TEATRE TÍVOLI

Gran companyia de sarsuela i opereta, que dirigeix

PEP VERGES

Dissapte, 11 Abril ESTRENA de la opereta en tres actes

PIMPONET

TEATRE NOVETATS

TOURNEE DE DESPEDIDA del célebre transformista

FREGOLI

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió, 7.—Gran Cafè Concert Restaurant a la carta dia i nit

Exit verdaderament grandíós

✱ LEONOR ESTEVE ✱

ROYAL CONCERT

Pabelló de Moda

::

El Rei dels Musio-Halls

30 HERMOSES ARTISTES 30

Gran éxit de les vetilades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure

Restaurant a la carta

Butaques gratis

Teatre Arnau MUSIC-HALL

Tots els dies seccions a les 3 i mitja tarde i 9 i mitja nit

Trío Habana ◆ Angeleta Hero

Hermosos salons foyer

::

::

Entrada lliure

Articles per
a tota classe
de Sports

Pilotes

Tunmer

Special

RONDA SANT ANTONI, N.º 59

EL RECREO ◆ Marqués del Duero, 85

Lloc de reunió de la joventut alegre de Barcelona

Gran succés de

H. NAS TRONCOSO

Variat repertori : Luxosa presentació

Marcelino Albiol

Fabricació de lámpares pel gas
i electricitat

Instal·lacions, reparacions

Lloguer i venda a plassos

PONENT, 42

HCABALLERSII

Per preservatius bons, barats i de les millors marques del país i extranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer Cardenal Casañas, núm. 4.-BARCELONA

(al costat de l'Hotel París)

GONOROL

SANTALOL SOL

Únic principi actiu de la Essencia de Sándal, la eficacia de la qual ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncian pera curar la Blenorragia en totes ses manifestacions, Cistitis, Albúmina, Incontinencia d'orina i altres. Método senzill i económic.

Avis IMPORTANT: Pera evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorancia demaneu sempre SANTALOL SOL amb el nom GONOROL que hem patentat expresament per a dit objecte.

VENDA

En totes les farmacies, dirigist les demandes, reclamacions i consultes a Farmacia SOL, Cortes, 606 (cantonada a Balma). BARCELONA.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Pelayo, 38
Hores, de 10 a 1
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya, trimestre, Ptes. 2
Estranger, 8
Pago anticipat
Dels treballs publicats en son responsables
els seus autors.—No's retornen els originals.

PAPITU

Com que'l cronista d'aquestes hores, ha rebut —no s'espantin— ha rebut una carta que molt propiament pot titular-se *carta-orden*, del respectable director espiritual de PAPITU, dient-li que no apretés tant, puix cada setma se veia obligat a passar-li el llapis per les parts més peliagudes del article, en aquesta crònica; obeint l'esmentada ordre i tenint en compte ademés la santedat dels dies, servidor, parlarà breument dels fets més sobresortints en el camp de la sicalipsis artística que és el camp sempre verd de l'amor nocturn, el camp gemat on hi floreix la planta miraculosa de l'alegría; el camp on les cigales canten hivern i istiu i les cuques de Sant Joan hi fan llum enceses com una mala cosa; el camp de les magnífiques i tuberculosos patates, una de quines varietats, la «célebre amarilla de Oro de Noruega» ha sigut lloada amb un cant que no poden resistir a la tentació de fragmentar-lo per a que puguin fruit les primícies del començament que és com si diguessim la punta. Diu aixís un anunci parlant d'aquesta colossal patata:

«Cocida y libre de la piel que envuelve, se ensancha, se entreabre y diríase que se dilata como la marga en los hielos, sin llegar a deshacerse. De tal manera asemeja un montón de oro, y por sus entreabiertas rajaduras aparecen multitud de granitos de fécula que, radiando en ellos la luz, creeríase son rutilantes trocitos de cristal.»

Altrament, tornant a lo nostre, aquesta setmana se registra un fet dolorosíssim, amics *curridus*: l'Eden, aquell Eden, el Paradís terrenal on les passades generacions barcelonines hi feien l'aprenentatge de l'amor a Eva, se s'ha anat al *caram*. En Ripoll, aixís com l'àngel de la Bíblia amb l'espasa, ell amb les mans al cap, ha tret a tot l'aixam de senyores i senyoretes que en aquella casa treballaven el cuiro i ha tancat les portes exclamant: — Pròu Eden, noies! Ara no tindreu més remei que guanyau-se'l pa amb la suò del vostre... front. El cronista sent aquesta gatada d'en Ripoll com si fos una cupletista de la casa. El cronista, si pogués, aixugaria les llàgrimes i calmaria el dolor que deuen sentir les pobretes «Clarasol», que malgrat anomenar-se «Clara i sol» crec que no ho veu gaire clà; la Helly 1.ª —encare que aquesta continua quedant de primera;—

les «Aparicio» que les han posades *a pari*; la «Calzado», i moltes altres que's proposaven anar al governador a demanar-li justícia, fortaleza i templansa, però ja van comprendre que'l senyor Andrade els hauria dit: —Sou masses! i amb tota sa voluntat de fells-hi justícia, no hauria tingut prou fortaleza— aquest xisto ha sortit tan dolent, que's mereixeria una fortaleza com la de Montjuic; dispensin i un altre dia serà, no m'ha rajat.

A última hora s'ha dit que'ls don Juans, amics de les xicotes esmentades, estan disposats a fer un sacrifici i a donals-hi els sous íntegres que quan eren a la casa disfrutaven i que crec que son molt grossos. Es un sacrifici peludíssim... Les noies, es clà, estan disposades a agafar-se *per qui* avans de caure en el vici, però quin nap n'arrencaran si ells se cansen al cap de quatre dies? — Contestin! — Resposta pagada.

Com a notes del meu breviar, tinc aquesta setmana —això ho diu el cronista— les següents: *Alcdzar*. La Lola Cervantes guapassa com sempre, per ella no passa el temps. Sembla que va debutar ahir. Es una criatura. Encara mamaría. L'Aparicio —Angelita— canta aquella americana de «Hay que ver...!» amb un coneixement de lo que son americanes que ni en Morell. La Vila —vila por vez primera— crida uns cuplets que no'ls coneix ni la mare que li va donar el ser.

El Recreo. — Títol sicalíptic com no n'hi hagi un altre. Hi ha la *Murcianita* que trevall a la Paralel perquè ha sapigut que també hi va trevallar la Vitaliani. La Bere-Bere. Quan la van anunciar vaig dir *vere-vere-mos* —no m'he pogut aguantar; m'ha escapat—. El ventrílocuo Joan Pernau. Té un joc al ventre que ni una odalisca. El fa parlar. Aquest home, per mí té una llengüeta a la boca del paidó.

Arnau. — Fan una obreta que diu que ho ensenyen tot però no ensenyen res, com no sigui una col·lecció zoològica semblant a la que no cuida el nostre excelentíssim Ajuntament. Això de la col·lecció va dit amb algunes excepcions. L'Antonietta Costa balla una rumba que... li costa i no rumbeja. Es una rumba de família. El Trio Habana fa de les seves en els palcos de prosceni amb els senyors de Sabadel li de Tarrassa que fan la joventut.

Royal Concert. — La «Pau Calzado» és el plat fort de la casa. Hi ha trovat refugi la Clarasol, sortida de l'Eden. Balla les dances que nomena «Artístiques», son de l'art que belluga. La Bella Carmela; la Mary i per fi l'Eclair que sembla un *eclair* de debó per lo depressa que passa per l'escenari.

Amics, bona Pasqual i que'la mona tingui els ous que ha de tenir.

GUIA PAPITESCA DE LA NOBLE CIUTAT DE BARCELONA

LA REFORMA

(Continuació)

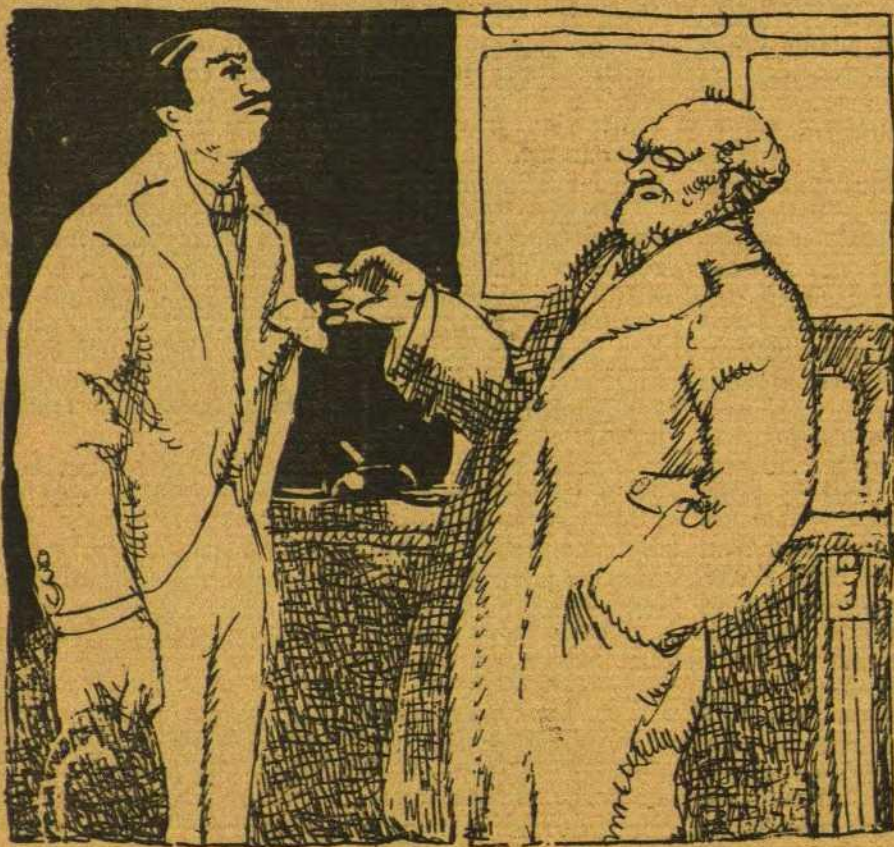
Molt, molt terreny hi ha per edificar en la Reforma, terreny que no posin en dubte que si fos nostre, no trigariem ni deu minuts en vendrènsel en les millors condicions possibles per un usurer i en les pitjors per part nostra. La qüestió fora vendrel depressa i corrent, que'ls quartos, encara que siguin pocs, sempre ens venen de perilla, barba i bigoti.

El digne Ajuntament que tots tenim el gust de paladejar, té la pensada d'aixecar en l'arteria —i que bé que'ns ha sortit això d'arterial Aixís dona gust d'escriure—, diferents edificis. Eixos per ara sembla que son o que seran els següents: un palau on se donaran llaunes per col·locacions municipals, mitjansant la presentació del rebut de votant en el respectiu partit contrari, això es, un ciutadà que hagi donat son vot a la *Lliga*, serà col·locat per els llerrouxistes i un que hagi votat per S. M. Alejandro, li donaran les besses els escolanets de la parroquia de Sant Francisco Cambó. I aixís tots contents, que'l quid estriba, com diuen els ateneïstes, en que no hi hagi qui fassi la trabeta. Altre dels edificis projectats, sembla que serà una nova *Plassa de Toros (Arenas municipales)*, on tindran lloc les divertides sessions municipals amb que se'ns obse-

qua als ciutadans, cada dimars. En aquestes *arenas* o sorres com ne podriem dir en català, els contribuents dels *tendidos* podran tirar al *ruedo* tot lo que vulguin, desde la cédula a formatges de bola de la progressiva casa *Krupp*. Lo que no serà permès de cap de les maneres, serà tirar discursos d'oposició i frases acerades per l'istil d'aquelles que no fa gaires dies, se sentien: *ximple, olla, nyèbil, burro*, etc. etc. El públic, com es natural, pagarà el preu de les localitats, encara que, la veritat sigui dita, aquestes corrides no tindran preu. També, com és costum, l'impost de la paciència *correrà a cargo del público*. En quant surtin els cartells de les corrides municipals, creguin que les podran llegir en aquestes columnes.

I tornem a la *Reforma*. L'Ajuntament, és indubtable que haurà pensat en adornar la Granvia A, pero nosaltres, pels qui no existeixen forats en els que no hi fiquem el nas, sabem de bona tinta (tinta del 4001, que diuen que's de bona marca i que'l fabricant alemany té un nom més llarg que'ls faldons del *jaquet de Don Raymond d'Abadal*, doncs se diu *Tropfenjangerschreiblinie*, que's un nom que quasi bé té perspectiva), que'n aquesta *Reforma*, s'aixecaran molts i molts monuments, palaus i casals i... heus aquí lo que son les coses, nosaltres ja tenim la llista de tot això, que's deu tenir que aixecar. Volen sapiguer-ho?... Doncs llegeixin més avall.

Comencem: *Banc d'en Lerroux* (edifici que vindrà a costar uns modestos trenta mil·lions de pessetes); edifici de l'*Inquisició Catalana* (aquest se construirà si manen els *Lligeros*, i en el funest dia en que's col·locarà la primera pedra, se cantarà l'*Himno al Marqués de Comillas*); unes altres coves de la *Sala Mercè*, construïdes amb la sanitosa intenció d'espantar criatures; set o vuit mil cinematògrafs amb pel·lícules de setcents mil kilòmetres (veïam s'en atipa d'una vega da de veure folletins sense paraules!); un *Grand Hotel*, regentat per la *Maria la Mora*; el superb *Palau del PAPITU*, amb ball de disfresses a diari, castell de focs tres vegades per setmana, gabinets particulars, fàbrica de diputats a Corts i exposició permanent de quadros cubistes amb opció a fer blanco amb carrabines de doble repetició. El Teatre de la Barrila Catalana, fundat per en *Montero*. Un *Eden Concert*, en el que no's pagarà entrada ni sopar i el Palau del Truist de les Nates de Punxa. Com a monuments, s'aixecaran el d'en *Peius*, en *Cambó* (que ja tindrem comte amb que li facin millor que aquell bunyol que li varen fer al pobre *Doctor Robert*), el d'en *Pigrau*, el de la *Monloro*, el nostre, el del *chorizo japonés*, el del nebot d'en *Roschbild*, el del *Gallo*, i el d'en *Torres Garcia*, divertit pintor de frescos de barracón, de figures de cera, etc. etc.

—A la primera conferencia tinc ganes de tocar les coses deshonestes.

Obriu, obriu que volem entrar!..

Ens referim als palmons i a les palmes. Eixos crits *d'obriu, obriu que volem entrar*, no van endreçats a cap de les senyores, en les qui's pot entrar sempre que's vulgui (a casa seva s'entén).

Diumenge va ésser el jorn de la benedicció de les palmes i palmons. Nosaltres, com a bons informadors que som, varem recorre places i carrers i contemplaren els nostres ulls als nens de major edat, qui duïen el *vegetal del dia* (que va tenir l'honor d'escriure no fa gaires anys *La Tribuna*, quan la dirigia el mai prou divertit Cullaré).

Llegeixin, llegeixin els noms dels qui varem varem veure:

Don Joaquim Saigner, amb una palma carregada de sessions municipals.

Don Lacandru Lerroux, amb palmó i un acta penjada que deia: *Dar Posada al Peregrino*.

Er fenómeno Belmonte, amb palmas y... pitos.

Adrià Gual, amb les palmes acadèmiques i un paraigües per si a cas.

Mossèn Anton Gaudí, amb un palmó de pedra, projecte seu.

En Foronda, amb una palma amb dolsos pels qui son bons tranviaris i llaunes pels vaguistes.

En *Pearson*, amb una palma canadiense elèctrica de *Riegos y Fuerza del Ebro*, que s'ilumina a estones no ia estones tampoc.

En *Paco Cambó*, una gloriosa palma adquirida també gloriosament en virtut del article 29.

El *Doctr Queraltó* amb palmó, retrato i un manifest.

En *Merletti*, amb palmó adquirit al *Nuevo Mundo*.

En *Quadrench*, amb palma i casino que varia de color. No és mala pensada.

En *Peius*, amb un llorer carregat de llongonices i formatges de bola.

L'Eduard Calvet, amb una palma adquirida a Londres i admirada pels companys de palco.

En *Prat de la Riba*, amb palma i creu.

En *Bieló Alomar*, amb palma... de Mallorca.

En *Xenius*, amb un palmó, regal de *La Ben Plantada*. (Per molts anys.)

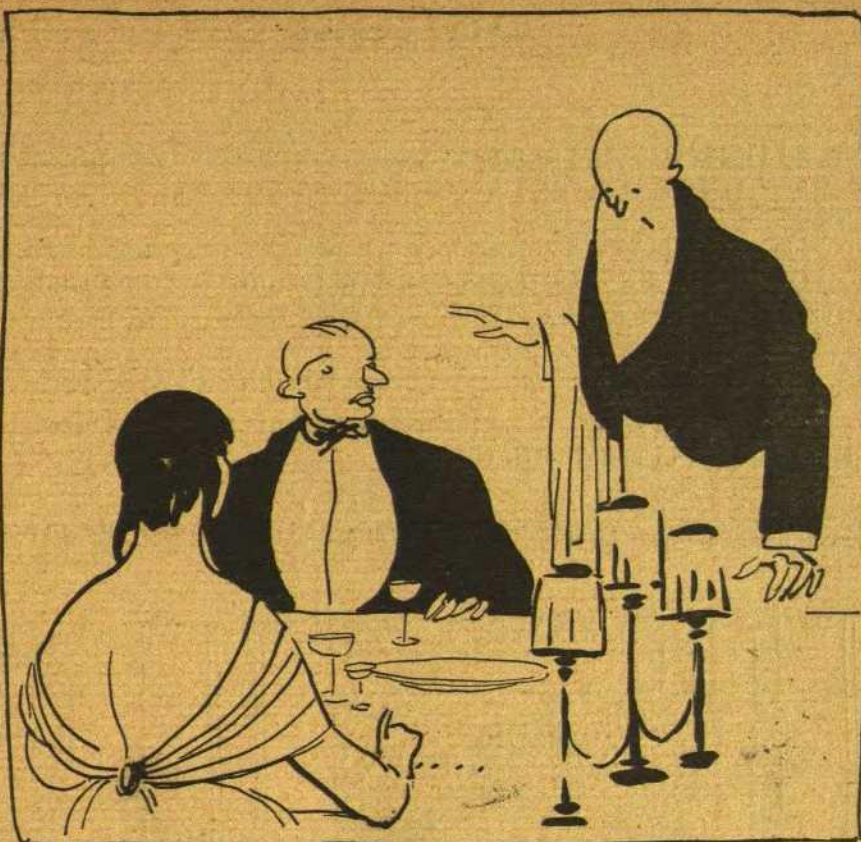
El *Gallo*, amb un palmó en el que hi ha un lletreret que diu: «Visca Catalunya»

Pirops

Per vostè deixaria la criada de casa. (I això que'm surt molt barata).

Reina, si vostè's rifés, compraria tots els números.

—Si volen menjar lleuger, prenguin una costella i una poma.
—Desgraciats! Dues coses que van perdre al primer home!..

Qüestió d'arguments

UNA senyora va barallar-se amb el marit, a causa d'ésser aquest massa aficionat a faldilles. Un dia va atrapar-lo al quarto de la criada, i sense volguer escoltar raons ni excuses s'en va anar a casa d'un advocat per demanar la separació de cossos.

El porter de la casa comentant l'escàndol amb un zel digne de tot bon porter, va dir a la raspeta causant del desori, aturant-la al peu de l'escala:

—Cregui, Carmeta, que la senyora sortirà amb la seva. Els seus arguments no poden fallar.

—I cal—digué la Carmeta maliciosament,—no ho cregui! El senyor els té de mol pes.

Un sermó

Mossèn Ramón deia desde la trona:

—Són tan brutes les dones d'aquest poble, queestic segur que totes duen les camises brutes...

El sacristà, que estava al seu costat, va morir:

—Tan com totes! La meva la porta ben neta.

I mossèn Ramón va dir-li distretament:

—Ja ho sé, home, ja ho sé.

DELS CONCURSOS

EL DE CUPLETS

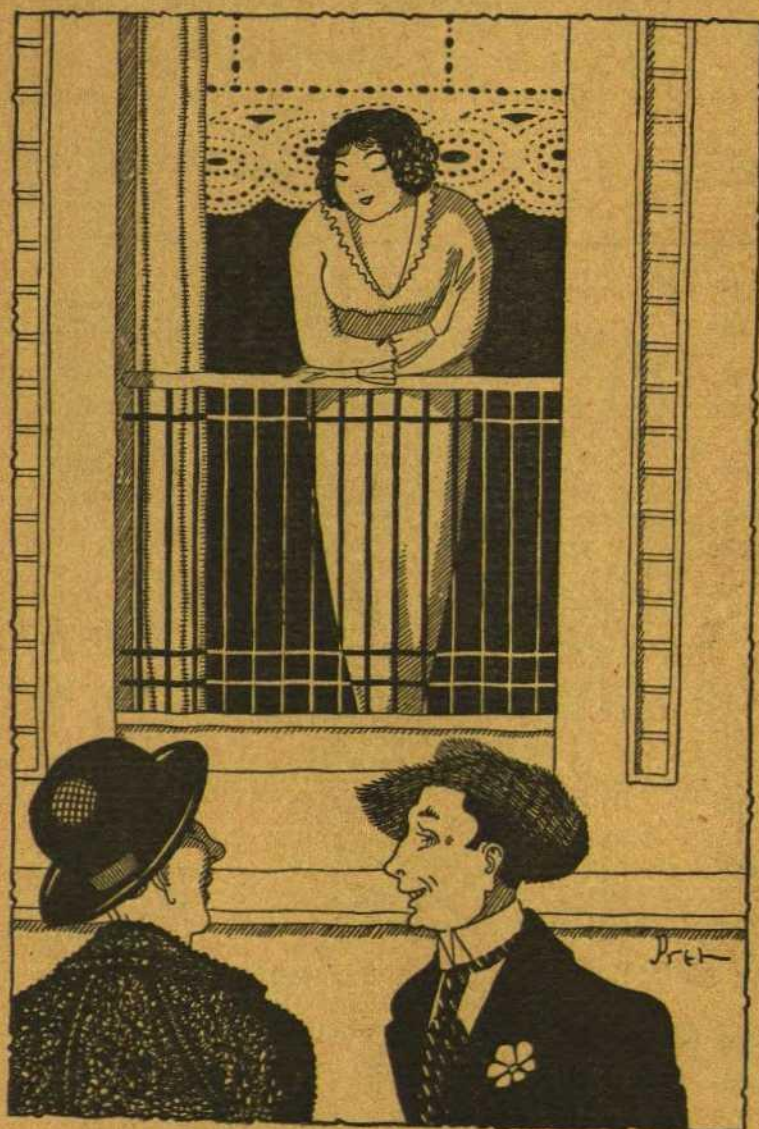
El 31 de Març se va cloure el concurs de *Cuplets* que formant una segona serie després del llibre de *Cuplets* que varem publicar en el PAPITU, seràn dats als nostres llegidors en el folletí, els que creguem dignes de la llum pública.

Un cop acabada la publicació, demanarem el vot del públic per a adjudicar els tres premis oferts.

OBRÍU TOTS ELS ULLS, DONCS, ESTIMATS LLEGIDORS, I NO BADEU, que al número següent començarem la inserció d'aquesta col·lecció de cuplets, que faràn tronar i ploure.

EL DE PIROPS

Continuarem rebent vots a favor dels diferents *Pirops* que varem publicar numerats, fins el dia 14, perquè en el número del 15 pugui sortir el fall.

—Deixa'm sol, que faig aquesta xicota.

—Puig, home, aquesta xicota ja és feta, ben feta, i està feta a tot.

Conte bucòlic

Canovellas, poblado veí de l'espatarrant vila de Granollers, el país de la carn d'olla, les autoritats —perque a Canovelles tamhi ha autoritats— varen acordar la celebració d'un apat per a festejar al diputat que havia sortit gracies a la voluntat del poble segons deia el mateix diputat contestant a unes alusions del diputat que no va sortir-ne, i que per aquet motiu anava esbombant que fins en un poble del districte en lloc d'urna van fer servir una peixera.

Veus-aquí que'l banquet va celebrar-se. Valla un duro el cobert. Un duroll! Hi havia comensal rústec que li trencaven el fil en això d'anar a banquets i quinze dies avans perquè'l duro de menjar no'l reprengué, ja's va purgar i va pendre banys de peus amb mostaça. Però, veureu que va passar: un pagès d'aquells que porten barretina i si els hi diuen res tallen la... etz., va decidir gastar-se el duro i, aul cap a afartar-se.

Comensà el banquet. El primer plat era puré, un puré d'aquells que's talla, sabeu? Noi, el pagès de la barretina! Al tastar la primera cullerada: —Recoi, que's bo això! recoil... Are sí que veig que aquest home que hem fet diputat era el que convenia. I tornava després d'un altra cullerada: —Carai que's bó! Aquell home en volia més d'allò que no sabia que era, però que tan dolces pecigolles li feia coll avall. —Recoi de recoil! Ep, moço, escolteu, moço!... Porteu-me'n tot el duro d'això...

El partit de la son

Jo no soc home que m'aburreixi fàcilment. He sentit el «Parsifal» de cap a peus, i no he perdut l'humor. He vist representar una obra den Gual en esperanto i «nada», com sempre. He sentit conferències den Rovira i Virgili, discursos den Carreras Candi i audicions d'orga den Goberna, he jugat al solo i he pescat amb canya, tot amb el somriure als llavis, sense «anfondar-s'hi», com cal a un home satisfet de la vida. Però, fillets! L'altre dia vaig presenciar una mena de partit que'ns va servir en Tallada al camp de l'«Espanyol» i vaig adormir-me. Contin i calculin com debia anar la bromal

Jo no més en vaig veure la mitat. De l'altre no en tinc record. En Roure diu que s'em sentia roncàr des de'l camp del «Barcelona». Del tros que recordo no en puc dir res: entre pifies, bunyols i disbarats, arreglint-s'ho com vulguin. Ni un senzill mastegot, ni un gest expressiu. Res. No més en Pomés semblava pendre-s'ho en serio. En fi, que quan els de la Federació els anunciïn una barreja combinada com la del diumenge, preu per preu valdrà més que s'en vagin al moll, a veure arribar barcos. Aixís no daràn l'espectacle d'un home endormiscat i badallant com si hagués perdut la nit, que sempre es cosa que fa riurer.

Veuen? En camvi els segons del «Barcelona» i de l'«Espanya» van jugar el dematí com uns majors d'edat. Sobretot els primers, que van fer filigrana pura. Van guanyar amb tots els honors i sense el més insignificant «incidente». I prou de foot-ball, que no paga el tret.

Motos

Els del M. C. D. van fer la seva feta, quedant la mar de satisfets. Van correr uns 36 de-munt de motos, cycles i rides, tots cars.

No hi va haber cap caiguda. Tot va anar com una seda, i a les sis van comensar a arribar a la plaça de Letamendi els carreristes més empolsats i bruts que si haguessin passejat per la Granvia.

En fi. L'enhorabona, M. C. D.

La boda

El menescal de X (no diem el poble per no sofocar a la menescala) va casar la noia gran. Això no té res de particular i es un contratemps que sol succeir a tots els pares que tenen filles per poc passadores que siguin. Lo que si es més remarcable es el compromís en que una nena de 8 anys germana de la núvia va posar al bon menescal i a la seva mulier en el dinar de boda.

A la «cuenta» la criatura estava des de dies abans del casori preocupada al veure tant moviment i tant sentir parlar del mateix i el dia avans de la cerimònia va preguntar a sa mare:

—Mamà, què vol dir casar-se?

—Res, Res! Vol dir que... Res, vaja!

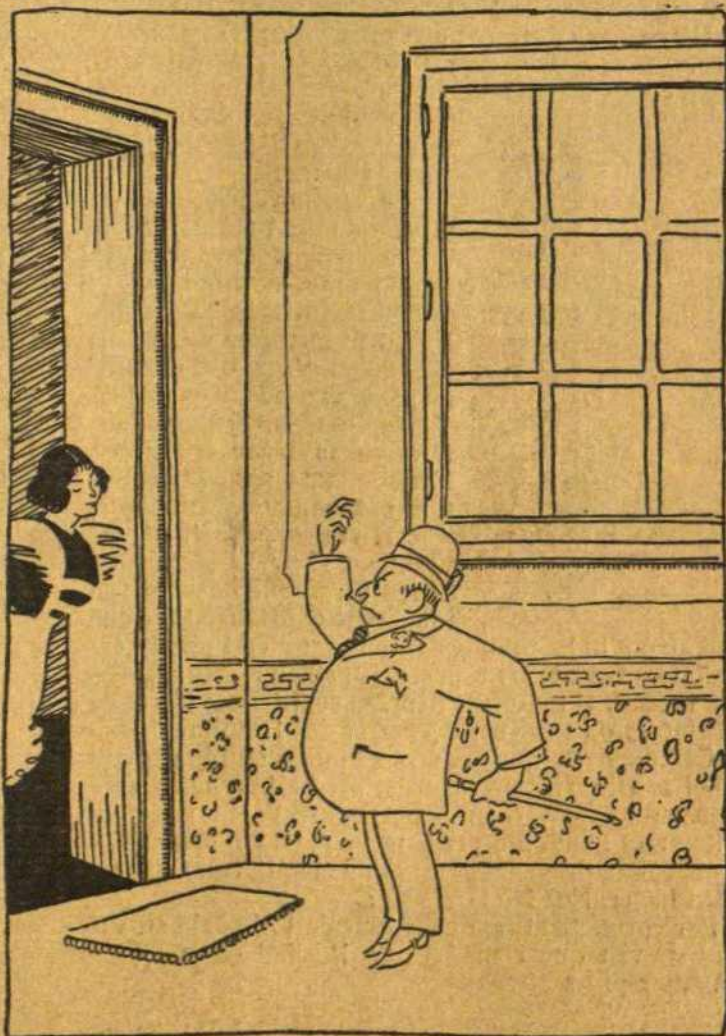
—I doncs, per què l'avia diu que potser a la teta no l'hi provarà el casar-se?

La mare no sabent què dir:

—Perque... el nuvi dona surses a la núvia quan se casal No m'amoïnís més.

La criatura va semblar convensuda. Però al dinar de nuvis, digué amb veu alta:

—Ai, tetal Com te posaran el cul aquesta nit!

—Diu la senyoreta que avul no és dia de rebre.
—Ja'm comença a stipar amb les seves regles.

EN FORTUNY

Qui no'l coneix a en Fortuny? El seu tipus elegant, refinat, de bigotis senyorials, calva opulenta, vestir a la moda i d'una distinció extrema en tots els seus posats, és de lo més decoratiu entre la colla de regidors de totes menes i maneres de que la ciutat disfruta.

En Fortuny és regidor de la «Lliga», mes fins a l'hora present no ha fet res en el exercici del seu càrrec per a evidenciar-ho. No és orador com l'Andreu i si ho és calla, que ve a ser lo mateix. No faroleja per la Casa Gran, com en Rosés, ni sab interrompí com en Bofill, ni interpela com en Nolla, ni s'en burla d'en Pich i d'en Juncal com en Ripoll. Jo no sé quina serà més endavant la característica d'en Fortuny, més are com are calla i escolta, i com el lloco del cuento, s'hi fixa!

Un cop que va firmar una proposició, l'Oriol Martorell se l'hi va tirar a sobre, i l'hi va fer fer un mal paper com a catalanista. Desde llavors, en Fortuny s'ho mira

de lluny i ni en la intimitat de les comissions s'atreveix a malgastar la paraula.

I es llàstima, perquè és un xicot de totes prendes. Ja he dit que com a elegància pot fers'ho amb el propi Dessv, que ja es tot lo que's pot dir. En quant a cultura està a l'alçada d'un Vega o d'un Busquets; com a poeta, en Bofill i Matas l'hi té enveja; com a literat, idem idem; és membre d'una pila de societats culturals, econòmiques, artístiques, recreatives, socials, instructives i no sé si de la colla de Sant Mus: té món i experiència i fama de «corridu». Crec que

amb això n'hi ha prou per reconèixer a en Fortuny capacitat suficient per a posar l'apellido a l'altura dels seus tocaios, el pintor de Reus, el confiter del carrer de la Princesa o l'adroguer del carrer de l'Hospital.

Cal que parli, que discurreixi, que enredi i que sigui manefla. El càrrec de conceller decoratiu és poca solta i està molt explotat. Un home com en Fortuny mereix arribar més lluny. Jo, per la meua part, l'hi ofereixo la més decidida propaganda, cosa que molts voldrien i no poden haver. No? No farem res?

Paciència. Sentirem a en Juncal, l'Abadal i en Vidal. Està vist que com deia en Rusiñol «estem condemnats a prosa eterna».

ABEM d'una població, no molt llunyana de Barcelona, aont hi ha la costum de que, quan esdevé del domini públic el prometatge d'una parella, sense ésser sollicitat per ells ni concedit per llurs pares el competent permís, queden els promesos (i molt especialment ella) rellevats de l'enutjosa vigilància paternal; des de el mateix dia, sempre que's plau, campen els enamorats per vinyats i boscos, sense testimonis dels seus idilis més o menys plàcids... o turbulents.

A la mateixa encontrada, hi ha un altre localitat, qu'en dona vintinou (anant a trenta) a la que hem al·ludit anteriorment; se diu que an aqueixa darrera quan s'emparaula un prometatge, a la cambra més propera del portal d'entrada de cala xicoteta, s'instala un llit, quelcom més gran que del tamany conegut vulgarment per llit de monja, per a esplai i comoditat del futur gendre.

A tall de bon comerciant, creuen aquells vells que, únicament fiant molt, es segura la col·locació de les mercaderies; ben mirat, potser que tinguin raó; però el següent succeït descredita quelcom el sistema.

Fou el cas, que un jove en els vuit dies escassos d'embombada la nova del seu compromís de dur a l'altar a una xicoteta bonicoia, empaità an el pare d'ella i obtingué una sentada, amb molta reserva; a l'endemà de lo que tractaren sols ho savien tres: els morts, els vius i els que havien de néixer!

El promés havia manifestat an el presunt sogre, que tornava enrra la paraula d'enmaridar amb la noia, perquè no s'hi veia amb cor; encorralat a preguntes, finalment confessà el motiu que l'obligava a rompre el pacte.

—... la veritat, Geroni: la vostra Cisqueta es guita; te molt mala jeial... penso que si m'hi casés, me desfaria a coces!!

Cridada la nirviosa moça, hagué esment de lo descobert pel seu galant; allavors, per despit, enjegà son relatu pudor més enlà de la quinta força, xerrant les tares del escorregut minyó:

—Sapiguen, pare, que ni grat ni gracies de casar-me amb aquest tòtil; el molt fastigós ronca com un porc, i te una llupia mateix que un préssec al mig de la panxa!

Amor i ambició

M'ha encès ta bellesa el cor,
por tinc que'm vagi a esclatar.

Puc mereixe el teu amor?...

—Faci el favor de callar!...

Es que jo per tu faria

qualsevulga disbarat...

Fins l'existència perdria...

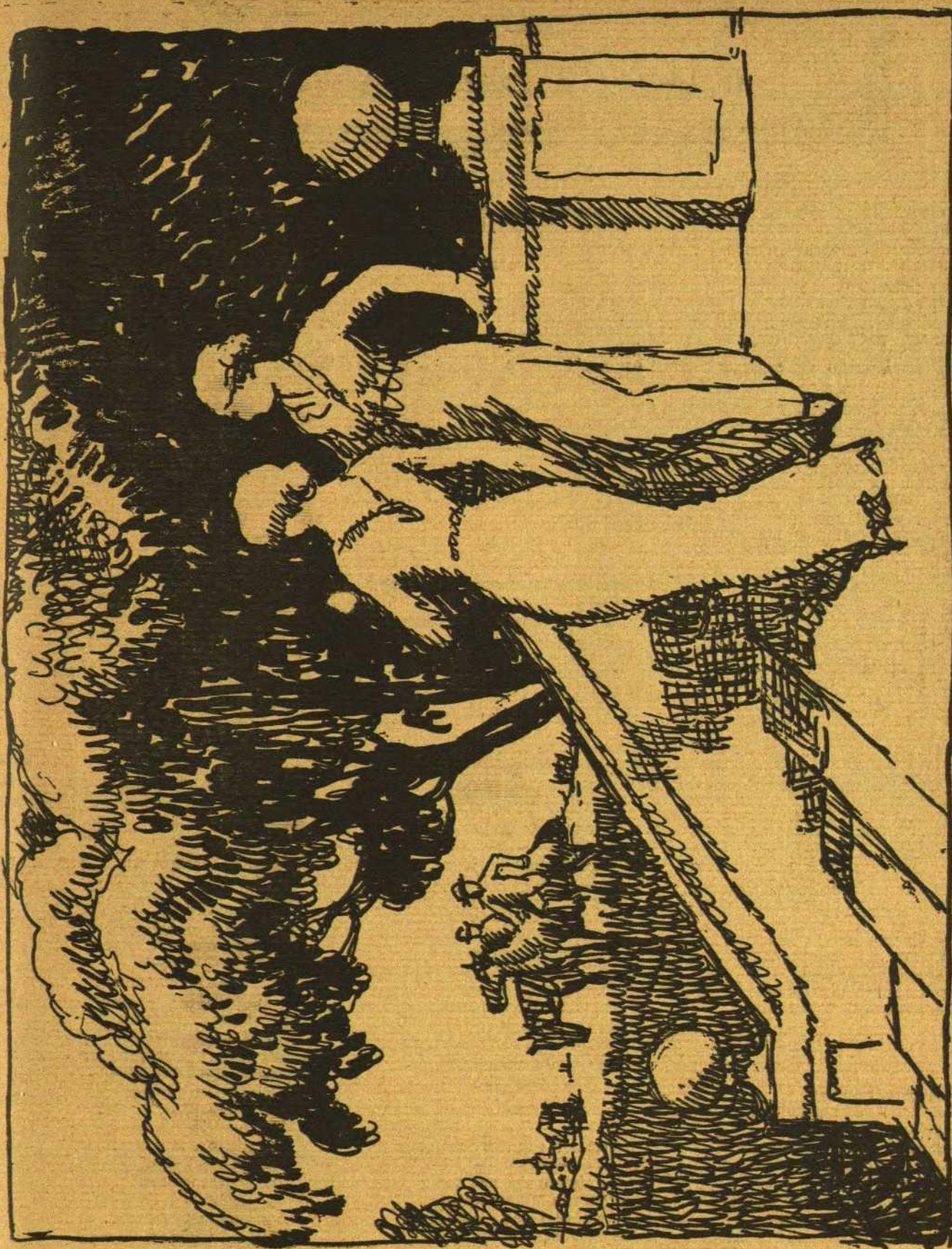
—Verge santa, i que pesat...

Sent ric t'ofereixo un puesto

on enveja podràs dar...

Però,.... callo si't molesto...

—No, no, ja pot continuar...

—Noi, aqueles xicotes ens fan
—Me sembla que ho tenen brut.

CARNET DEL PAPITU

Dijous i divendres sants,
dies de meditació
en que'ls joves elegants
se posen xistera i guants
per anà a sentí el sermó.
Elles porten ben posada
la clàssica mantellina
(prenda mai prou alabada),
i ens claven cada mirada
que'ns fan veure la padrina.
A la Rambla's donen cita
els vells rancis i ensofats
i's veu alguna levita
amb la solapa petita
i els faldons escarrancats.
Aprofita l'ocasió
l'arrambaire d'alta escola
de grapejà algún carpó,
mentres se sent molta oló
de benzina i farigola.
Els teatres i concerts
tenen tancades les portes,
fastiguejant-se els vells verds
perque sols queden oberts
els caus de sensacions fortes.

Es l'honradès obligada,
la moral al un per cent,
l'austeritat imposada
com una lletra acceptada
que arriba el seu venciment.

Els *apaches* de París
son lladres de tanta altura
que avui una sepultura
roben, lo mateix que un pis.
Amb un valor sense mida
l'*apache* un ninxo reventa
i al primer mort que's presenta
li diu: «Diners o la vida».
Se necessiten pebrots
per fer-ho sense entrebancs;

realment, tenen les sangs...
molt fredes, tals lladregots.

Llegint el «Don Quijote de la Mancha»
va entusiasmar-se tant un individu
del poble de Socuéllamos, que l'home
al carrer va llançar-se, i a tot Cristó
insultava amb paraules quixotesques
com *follon, malandrín, bellaco indigno*,
i a un infeliç va dar-li una llançada
que per poc l'atravessa pel llombrigo.
A les hores uns guardies el detenen,
i s'emporten lligat an aquell *tio*
dient: «Que tants *follons!* A la *delega*,
que allà t'ensenyaran de no fè el *primo*.»

De les Corts va celebrar-se l'obertura
i va ploure tot el dia,
com si Deu s'entretingués des de l'altura
a avisà a la majoria.
Puig quan vinguin els debats i s'embesteixi
al govern a la vegada,
serà fàcil que la pluja's converteixi
en tremenda pedregada.

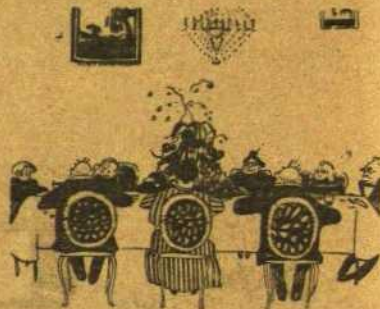
Imitant a les de Londres,
comencen a fer-s'hi ser
les sufragetes franceses
movent gresca pels carrés.
Ja ens agrada que les dones
tinguin un bon moviment,
prò ens empipa que pretenguin
dur la cosa a tal extrem
i que vulguin anà a sobre
dels homes, puig es de llei
qu'elles sempre han d'anà a sota
com s'ha vist en tots els temps.
De tots modos no ens alarma
qu'are's tirin al carré,
perque com que son tant lletjes
qu'estirin no ens fa pas rès.

Dos nois van fè a Saragossa
als pares el salt del mico,
emportant-s'en una bossa
amb tres mil peles i pico.
I van vení amb l'intenció
de reventar-les aquí,
prò a la mateixa estació

la *poli* els va detení.
Pobres nois! la van pifiar.
descobrint-los-hi les trames
i amb els guardies van anar,
es clà, amb la quá entre cames.

Tenim tres places de toros;
que sigui l'enhorabonal
El reialme de les banyes
a casa nostra s'imposa.
Are serà un gran negoci
vendre gufes a tot hora,
amb tots els carrers i places...
de toros de Barcelona.

Pasqua es l'única diada
del any en que ens acarona
veure la padrina aimada
perque ens regala la mona.

Una mona de crocant
o de pasta de bunyol
de les que's fan a la *gran*
avinguda Petritxol.
Te forma de monument
vista per tots els costats
i además generalment
té els ous molt ben col·locats
La mona, per disfrutar-la,
té una agradable dolçor
i el llaminer pot llepar-la
sense cap classe de por.
Oh, monal gran creadora
a qui tots hem d'agraï
que tu hages sigut l'autora
del gènere femení!
Me sembla que bé m'explico
i m'entén tota persona,
puig si l'home ve del mico,
la dona ve de la *mona*.

LICEU. — En la nit del dissabte, el mestre *Belleza*, que de *belleza* en té lo mateix que nosaltres, que tenim un rostre que sembla empescat per en *Torres García*, va obsequiar-nos, amb motiu de la seva *serata* amb el cap y cúa del *Tristà* i amb la *marxa húngaresa* del pare *Berlioz*. Ambtrès fragments li varen sortir a n'el jove mestre tan bé, que'l públic no tan sols va demanar el *bis*, sino que una petita comissió composta de trescentes persones varen comprometre a n'en *Volpini* pare, a n'en *Volpini figlio* i a n'en *Liduino esperit sant*, que no s'en descuidés de contractar per la vinenta temporada d'hivern a n'en *Belleza* com a director d'òpera. *Monseigneur Volpini* va accedir-hi per major honra i gloria de la casa. Aleluia!

FRÉGOLI

NOVETAS (*Frégoli*). — Per en *Frégoli*, no passen els anys. L'hem vist i admirat en aquests dies. Reconeixem novament que és l'únic e indivisible en son genre. Divertidíssim i admirable.

PER EN PARREÑO. — Inútil és dir lo que sentim la desgracia de nostre actor. Nosaltres, la casa pairal de la barrila, sempre al costat de tots els qui vulguin ajudar a n'en *Federico*. Consti, doncs.

Propaganda original

La següent nota gràfica fou publicada per «La Veu de Catalunya» corresponent al dia 19 de Març propassat:

L'ESQUENA A L'AIXECAR-SE

Nosaltres creiem que cadascú a l'aixecar-se fa lo que té per convenient, i no considerem oportú que's faci al·lusió a ningú.

PAPITU sempre ha cregut que hi ha vicis o defectes que lo millor és deixar-los, combatent-los en tot cas per altres medis que'ls de la publicitat.

I are!

Un conte comtal

L comte de les patates fregides, era un home que totes les dones li agradaven molt. Anava sempre detrà de la marquesa del Nababsuc, que era una dona espantant. Doncs bé, un dia en plena reunió, a la marquesa li va caure la lligacama, i ella, al dar-se compte d'això va entrar en un departament sola per a posar-se la lliga a puesto. Ja estava en funcions, quan el nostre tenorio de les patates fregides s'adonà de lo que passava i tot decidit entrà cap a dins. Ella, al veure'l, dissimulant, li digué:

—Còm li va el negoci, comte?

I ell, tot suant per lo que havia vist, respongué:

—En alça, marquesa, i encara més al alça en aquest moment...

Pirops

No'm sabria gens de greu enfitar-me en la confitura que porta vostè.

Vostè es una criminal, porque cada mirada seva es una punyalada sense cura!

Principals motius de la ciutat de Girona

Es la Venecia catalana, terra de bonics motius; com quasi totes les poblacions de la nostra patria, des de en Pastetes an en Sinagoses, busquin tota mena de motius; allí el senyor Patas, en Peret de les Monjes, en Tet de l'Ou, i dos de contraris com en Calces i en Pocarroba. En Montanya, molt popular i estimat; en Quim dels Anells; en Papitu de Sarrià, que's tant trempat com en PAPITU setmanari (aquest no es cap motiu gironí); en Met Pinyol, el Poll, en Vicens de les Sabateres, que procura sempre no fer-la sabatera, i el més bonic de tots per la claror qu'irradia es el Sol Naciente.

Si entre els homes hi ha gust en els motius, entre les senyores la cosa ja puja de to i el gust es molt més fort; comensant per la Paimochs i acabant per la Xatacagarra, ja està dat el tò que reina entre els motius de Girona. Anomenem també la Piconà, la Butifarra de trenta-cinc que fa Dentetes, (un altre motiu femení de Girona) la Chinguelis i la Farinetes.

Els motius de les cases son molt bonics: No hi falta a cala Xata, ni a cala Pix pix, ni a cala Lleona, ni a cala Cul-gros, ni a cala Bebé, ni a cala Mamelluda, ni a cala Celia.

També hi ha a cal Pixarravent, a cal Geperut, (que dona sort), a can Gratacons, a cal Foradet, a can Manel de les Casilles (que no deu sortir mai de les seves casilles), a cal Nin, i a can Noli (Nolis me tangere).

Un concell original

De «El Noticiero Universal»:

«La conveniència de mover el vientre todos los días es indiscutible».

Que mogui el ventre qui vulgui. No creiem que a nosaltres ens faci cap falta moure'l ni diàriament ni mai.

On aniríem a parar!

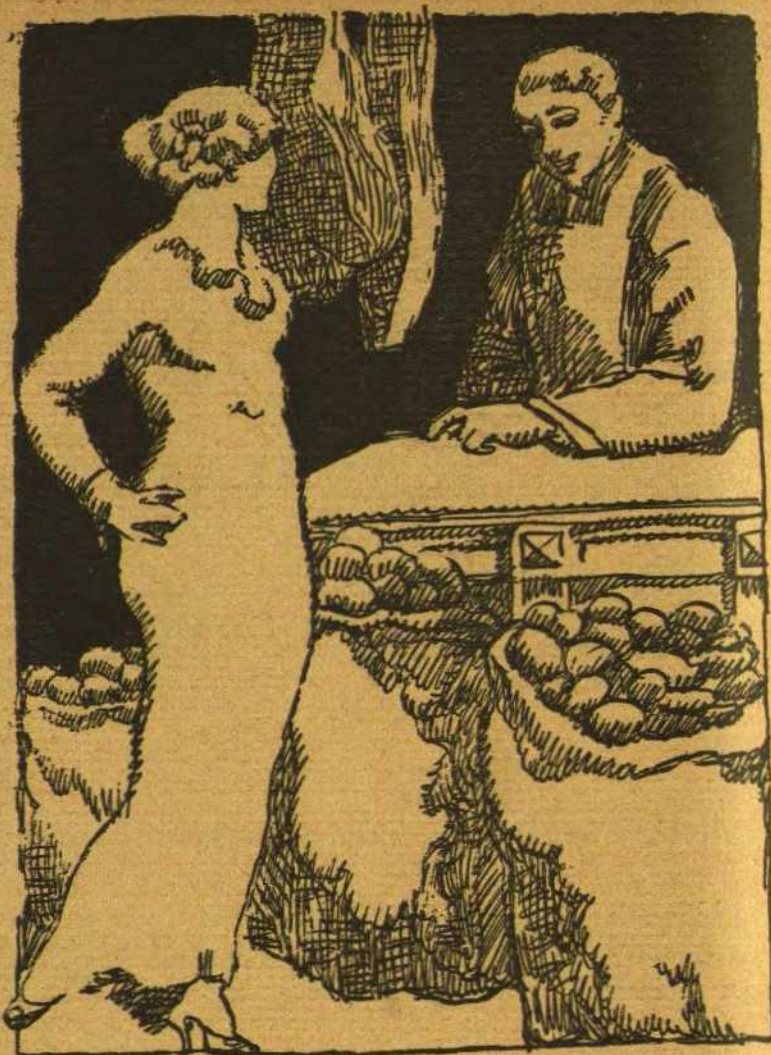
Altre dia pel carrer de Sant Pau hi havia un home que repartia prospectes a tots els transeunts que passaven per l'antedit carrer. Vareig passar jo i m'en donà un.

Al costat meu passava un jove, que anava algo coix (d'alguna «cogida») i al allargar la mà perquè n'hi donés un, el repartidor li va dir:

—A vostè, nol

—I això, per què?—contesta el jove.

—Perquè jo anuncio preservatius i vostè veig que no en gasta.

—Que no't deixen pendre llei a la casa que serveixes?
—Només ne puc pendre quan al senyoret n'hi sobra.

Quaresma

UES dones estaven parlant del dejuni i l'una va dir a l'altra:

—Si vols que't digui la veritat, ja estic cansada de fer magre.

I l'altra li va dir:

—I doncs, si haguessis de fer com el senyor Joan que'n fa tota la quaresma?

A lo que contestà la primera:

—Carail quina diferencia d'ell a nosaltres! Lo que's jo, daría tot el gras de casa pel magre d'aquest senyor.

Pirops

Està vostè més fresca que una tallada de cindria.

Quan sigui Arcalde, mano alfombrar els carrers per aon hagi de passar vostè.

Cassat al vol...

Dugues nenes ja bones per remei, tot anant cap a la fàbrica anaven conversant, i lamentant-se la una de la poca feina que hi havia, deia aixís a l'altra:

—Mira: el dilluns me va tocar fer vores i punys, el dimars i dimecres ja no més que punys, i avui me sembla que no'm tocaràn ni vores.

Al bell mig
hi tinc un séc
ont les peces
entren bé.
De tant ficar hi
arriba un temps
que'l meu ventre
queda ple.
Com que l'esquerda
estreta és
me trenquen
i... no dic més.

(Solució al número vinent.)

Solució del núm. passat:

EL CUC

CASTELLANADES

En una fonda:

Puerta subidillas de mucho tono y un plato de bace soles.

La traducció al número vinent.

Traducció del número passat:

Mi coser limpio me ha dedo: De mano es baxle.

MON COSINET M'HA DIT DEMÀ ES FESTA

A. Carrión: Agraïm l'invitació a l'audició Epitalami, sentint no haver-ne pogut fer us pel retard amb que va arribar.—Corvest: Te molt poca novetat i avui el públic no vol res que no sigui nou.—J. Anés: Mirarem de treure partit.—Ep: Ho aprofitem tot com està perquè es de primera.—Un de F. C.: Està bastant be, però tot està basat en xistos que ja han sortit

al mateix PAPITU, i en altres diaris, sino que en el nostre sempre fan més peça i agraden més a la gent.—Ple Anés: Costa molt d'entendre la seva lletra, però lo poc que n'entendem ens ha semblat poc nou.—Epde Sarreal: Rebut els motius que seràn publicats al seu degut temps.—Brissard de la Colla dels Conills: Vostè te condicions per escriure papitescament però n'hi falta una de molt grossa, que es la paciència. En efecte, molt grossa s'ha de tenir per esperar l'hora. Treballi i no reposti que lo que ens envia aquesta setmana ja es molt millor que lo de les altres i li publicarem sino tot, les parts més boniques.—Fidel: Han arribat tart.—Un elector: Rebut el seu vot pels pirops.—Malo Aras: Mercès per la felicitació. Li publicarem el xisto i els versos.—Conill: Rebut el vot.—Zarat: Idem, idem.—Pup: Idem, idem.—Els de la mesa: Idem, idem.—Papitu petit: Al pot petit hi ha la bona confitura.—Calet: Els anirem publicant d'en tant en tant i d'alguns ne farem un xisto.—Gabriel Molins: Aprofitarem l'idea.—P. R. de Cardadeu: Rebut els motius que publicarem quan serà el dia.—Ex M. Cristofol: Rebut el seu vot per el pirop.—Pitus: Aprofitem el conte que es de primera.—Pafas: Rebut el seu vot.—Llus: Idem, idem.—Un votant: Idem, idem.—P. K. F. i Nou: Es bonic, però potser li falta doble sentit.—M. M. A.: Home, això de la sardina es un plat massa conegut; nosaltres en tota la quaresma no n'hem servit als nostres parroquians, i això que la quaresma es el temps de la sardina.—Toka-Teka: Aquesta vegada lo que ens envia no es tant nou com les altres vegades.—J. Arias: Els dibuixos no tenen la maduresa requerida i els xistos no tenen la novetat requerida.—Pepet Gitano: Es molt papitesc, en efecte, però are reposarem una temporada del gènere que vostè ens envia, perquè els gèneros papitescos son molts i variats i convé anar-los canviant.—Minerva: N'hi publicarem dos com a culs de llantia i l'altre com a xisto.—Roma Guerra: Tots son molt perillosos. Mirarem de publicar n'hi un.—B. B. B.: El que una cosa sigui autèntica no es suficient perquè la publiquem.

Leoni: Mal llamp! quina lletra té vostè. Un d'els treballs el publicarem després d'haver patit molt per descifrar-lo.—Un isolat dels del Palco: N'hi publicarem uns quants perquè entre el públic els pirops han tingut un èxit formidable que no'ns ha sorprès, perquè al públic li coneixem el gust.—L. M. G. R.: No'ls hi posem tot el pseudònim perquè no admetem pseudònims llargs; ens agraden curts i groixuts. Aprofitem quelcom. Vull dir Sirena: Està bé. Li publicarem.—Lluís Villa: Rebut els seus cuplets.—Un panxa ampla: Rebut el vot.—Trempat: Rebut idem.—Escambell: El «Centre Català» de Bons Aires, ens es molt simpàtic i no volem que ningú l'ataqui. Vostè fa molt ben fet de dir lo que diu, però nosaltres no'ns podem fer eco de coses que no siguin papitescues.—Palradera: Tot s'anirà publicant pels seus pasos comptats.—Cara brut: Ho guardem tot, motius i castellanades, esperant l'ocasió de publicar-les.—C. Bigai: Li publicarem l'endevinalla. Lo altre no es del tot nou; que bigai, home! procuri buscar-ne de noves vostè que té lo que s'en diuen condicions.—Jaume Giroldo: Perfectament, però potser seria massa fort.—Cara de seure: El posarem al Concurs.—Un que en té tres: El Rombo que'ns envia es molt bonic, però no podríem publicar la solució i no faria l'efecte desitjat.—Pica mosques: Vostès escriuen molt bé, i per ser noies tenen una ploma ben trempada, però lo que'ns envien potser es massa verd.—Isidro Canadell, Pau Anguera i Josep Pascual: Publicarem lo que podrem i no lo que voldrem. Tots tres son del poble de Vilaseca? Tots tres, dos o un?—Varios Pichebas del Masnou: Els motius del Masnou que'ns envien des de Tucuman, per completar la llista dels publicats, allargarà masa la cosa. Els motius que nosaltres publiquem han de ser pocs i bonics.—Sielk Niels: Disposi en tot i per tot.

Serpenti, Llorens, XX, N.º 10, Gràfic, Un admirador, Un sabater, Salomó, Turc, Maura, Flammarión, Gravat, Un que no vota, Llister, Colegial, El sastre del cantó, Un servidor, Dugues interessades, Un noi, M. M., Tres modistetes, Mars, Pou, Els congregants, Un entès, Amelia. Rebut els vots.

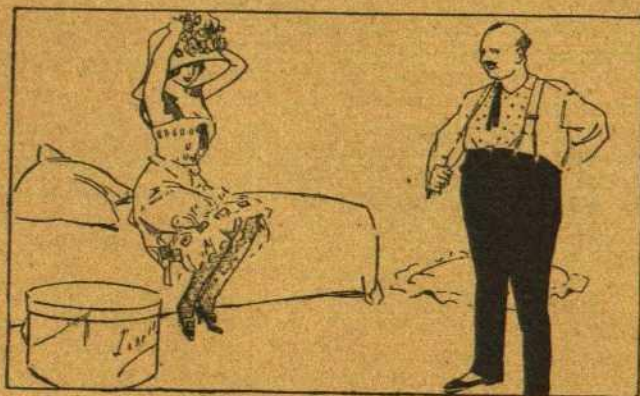
L'HUMOR ESTRANGER

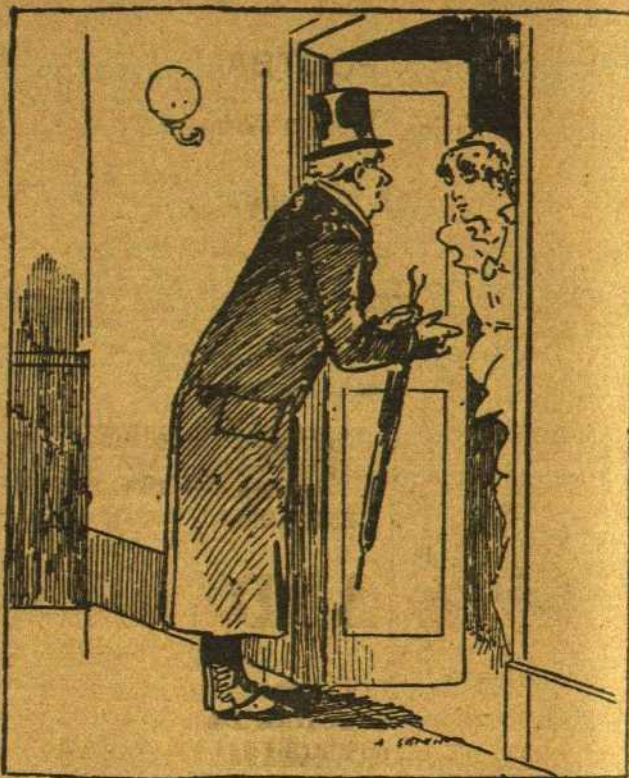
—No home, encare no hi sem a la primavera.
—Còm ho sabs?
—Perque al meu lilt no hi ha xinxes.

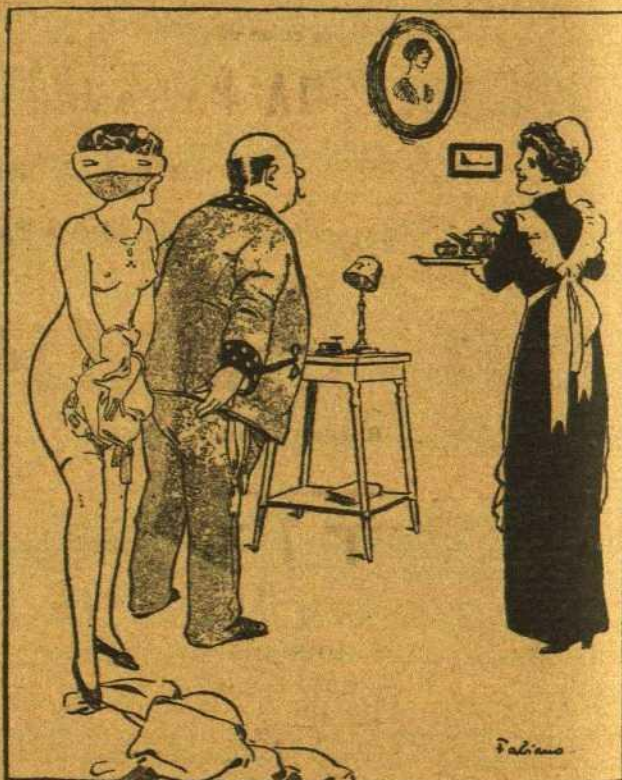
1.—Quan una dòna és honrada, fa nens.

2.—Quan no ho és, fa homes.

—Digues maca: quan te podré tornar a veure?
—Això és vostè que ho ha de saber.

—Josefina, no diguis res a la meua dòna.
—Sóc molt discreta; prou que ho sab la seva senyora.

CICLES
PATINS
JERSEIS

SANROMA

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de

SPORT MOTOCICLETES Y SIDDE CARS **SUN**

A. SANROMÀ - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

DR. SERRALLACH

Especialista en les malalties dels ronyons i de les vies urinaries
Pelayo, 40 - De 12 a 2 i de 6 a 9. - Festius de 10 a 12

Consulta econòmica: De 7 a 9. - Jevellanos, 9

IMPOTENTES

CONSULTEN VDS. A SU MÉDICO SOBRE LA
EFICACIA Y EL CARACTER INOFENSIVO DE LAS
TABLETAS DE

ANDROSTHENINA

(Yohimbina Spiegel)

RECOMENDADAS POR TODAS LAS EMERGENCIAS MÉDICAS

DE VENTA EN TODAS LAS FARMACIAS

Fabricado por la CHEMISCHE FABRIK GUESTROW - Guestrow (Alemania)

Centre de venda al per ma-
jor de periòdics i setmanals
= i tota classe de llibres =

Corresponsal directe

Elisabets, 17, tenda

BARCELONA

Miquel Guerrero

LADILLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes.

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (carrer Nou)

LES INJECCIONS I LAVATGES

en els fluxos recents generalment ademés d'allargar la curació sol a produir complicació. El sàndalo i l'arheol esmortueixen al principi la malaltia, però tenen l'inconvenient de que en general no l'acaben, puix deixant de pendre's surt altra vegada el mal, lo que fa que novament se torni a pendre's mateixos arheol i sàndalo i s'esmortueix altra volta; se deixen de pendre i ve altra vegada i sempre aixís, no conseguint altra cosa que fatigar els ronyons, produint dolors molt forts. Amb les antigues especialitats Paradell res d'això succeeix, i en pocs dies i sense perill s'arriba a una absoluta curació, sense ulteriors conseqüències, gastant relativament poc, lo que està prevat fins l'evitencia per vintisis anys d'exit.

DR. CAMPS

VIES URINARIES
Aplicació intravenosa del 606

TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

Consulta particular: Ronda Universidad, 14, pral. 1.ª - De 3 a 5. Consulta econòmica: Pusteria 2 i 4, 1.ª - De 12 a 1 i de 7 a 9

INSTITUT D'ESTÉTICA

"BELLESA - HIGIENE"

Correcció de tots els defectes físics. Arrugues, taques i cicatrius de la cara. Correcció del nas. Celles i pestanyes artificials. Extirpació del pèl moixi (*vello*). Mals de la pell. Maquillatge artístic. Estucat. Desenrotllo dels pits. Bellesa de mans i peus. Manicura i pedicura etc., etc. Demanis follet:

RAMBLA DEL CENTRE, 7, PRAL. - CONSULTA GRATIS A LES 11.

